

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Richarda Tomana a soudkyně JUDr. Lady Závíškové a JUDr. Renáty Zimové ve věci

žalobce: **Karel V.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupeného advokátem Mgr. Zdeňkem Píclém
sídlem Poštovní 783/1, 312 00 Plzeň

proti
žalované: **PROFI CREDIT Czech, a. s.**, IČO 61860069
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha
zastoupené advokátkou JUDr. Kateřinou Perthenovou
sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové

o zaplacení částky 34 364 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalované proti elektronickému platebnímu rozkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 12. 11. 2020, č. j. EPR 290693/2020-6

takto:

- I. Elektronický platební rozkaz soudu prvního stupně se ve výroku III. o nákladech řízení **potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení výši 1 050 Kč k rukám Mgr. Zdeňka Pícla, advokáta, do tří dnů od právní moci usnesení.

Odůvodnění:

1. Napadeným elektronickým platebním rozkazem soud prvního stupně uložil žalované zaplatit žalobci částku 34 364 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně od 16. 10. 2020 do zaplacení (výrok I.), vyzval žalovanou podle § 114b o. s. ř. (výrok II.) a dále uložil žalované zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 775 Kč (výrok III.).
2. O nákladech řízení rozhodl podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., když úspěšnému žalobci přiznal náklady řízení představující odměnu za 3 úkony právní služby á 2 500 Kč (výzva k plnění, příprava a převzetí zastoupení a návrh ve věci samé), 3 režijní paušály á 300 Kč a zaplacený soudní poplatek ve výši 1 375 Kč.
3. Žalovaná podala včasné odvolání, kterým napadla výrok o nákladech řízení elektronického platebního rozkazu. Namítala, že neobdržela předžalobní výzvu podle § 142a o. s. ř., ale pouze její právní zástupkyně, a nikoliv žalovaná, obdržela výzvu žalobce k vydání bezdůvodného obohacení (jejíž znění uvádí v odvolání). Tato výzva však není výzvou ve smyslu § 142a o. s. ř., jelikož tak není označená, neobsahuje žádné upozornění na zahájení soudního řízení a ani není adresována žalované. Právní zástupkyně žalované v době obdržení této výzvy žalovanou ve věci vydání bezdůvodného obohacení nezastupovala, a zastupuje ji až nyní. Žalobce naprosto zbytečně vyvolal spor, když nezaslal předžalobní výzvu ve smyslu § 142a o. s. ř.. Žalovaná po doručení elektronického platebního rozkazu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

ihned jistinu se zákonným úrokem z prodlení uhradila. Plnila by i dříve, ale nebyla jí doručena žádná předžalobní výzva. Žalobci tak nemají být přiznány náklady řízení. Poukázala i na závěry usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 23 Nco 210/2013 a v něm formulované zásady, co musí výzva obsahovat, aby naplnila podmínky výzvy podle § 142a o. s. ř. Nad rámec uvedeného poznamenala, že tomuto řízení předcházelo řízení u Okresního soudu Plzeň - jih, sp. zn. 8 C 220/2020, kde se žalovaný v postavení žalobce domáhal plnění z úvěrové smlouvy. Rozsudek o zamítnutí žaloby nabyt právní moci dne 13. 10. 2020. Navrhla, aby odvolací soud zrušil výrok III. elektronického platebního rozkazu a současně uložil žalobci uhradit žalované náklady odvolacího řízení.

4. Žalobce ve svém vyjádření k odvolání zdůrazňuje, že tomuto řízení předcházelo řízení u Okresního soudu Plzeň - jih, sp. zn. 8 C 220/2020, kde se žalovaný v postavení žalobce domáhal plnění z úvěrové smlouvy. Po zamítnutí této žaloby pro absolutní neplatnost smlouvy se žalobce prostřednictvím svého zástupce obrátil na zástupkyni žalované (která ji zastupovala ve zmíněném řízení) s výzvou k vydání bezdůvodného obohacení, a to prostřednictvím emailu ze dne 8. 10. 2020. Následovala další výzva, avšak až po další urgenci emailem ze dne 22. 10. 2020 reagovala zástupkyně žalované tak, že výzvu předala klientovi a žalobce budou informovat o jeho stanovisku. Přes další emailové urgencye ze dne 1., 3. a 5. 11. 2020 zástupkyně žalované stanovisko žalované k výzvě žalobci nesdělila. Zástupce žalobce současně v emailu ze dne 1. 11. 2020 žádal zástupkyni žalované, aby mu sdělila, zda klienta v této věci zastupuje či nikoliv, přičemž reakce zástupkyně žalované byla, že výzvu předala klientovi. Zástupkyně v průběhu emailové komunikace nikdy nevedla, že žalovanou nezastupuje, naopak žalovanou považovala za svého klienta v této věci. Zástupce žalobce tak byl v dobré víře, že oslovená zástupkyně žalované je její zástupkyní. Z kontextu urgenčních emailů od zástupce žalobce a při vědomí absence jakékoliv věcné reakce ze strany žalované, musela žalovaná dovolit, že tímto svým jednáním donutí žalobce k podání žaloby. Navíc již ze samotného faktu, že dluh vymáhá advokátní kancelář, musela žalovaná dovodit úmysl žalobce. Zdůraznil, že komentáře k § 142a o. s. ř. považují přepjatý formalismus u posuzování výzvy za nežádoucí. Navrhl, aby odvolací soud potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně a žalované uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení.
5. Odvolací soud podle § 212 a 212a o. s. ř. přezkoumal napadený výrok o nákladech řízení elektronického platebního rozkazu včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, a aniž nařizoval jednání [§ 214 odst. 2 písm. e) o. s. ř.], dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.
6. Podle § 142a odst. 1 o. s. ř. žalobce, který měl úspěch v řízení o splnění povinnosti, má právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému, jen jestliže žalovanému ve lhůtě nejméně 7 dnů před podáním návrhu na zahájení řízení zaslal na adresu pro doručování, případně na poslední známou adresu výzvu k plnění. Podle odstavce 2 jsou-li tu důvody hodné zvláštního zřetele, může soud výjimečně náhradu nákladů řízení zcela nebo zčásti žalobci přiznat i v případě, že žalobce žalovanému výzvu k plnění za podmínek uvedených v odstavci 1 nezaslal.
7. Přestože je třeba přisvědčit žalované, že předžalobní výzva není totéž, co právní úkon, směřující k zesplatnění pohledávky, odvolací soud shledává správným závěr soudu prvního stupně, který žalobci náhradu nákladů řízení přiznal.
8. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 5. 2015 sp. zn. I. ÚS 4047/14 zdůraznil, že předžalobní výzva představuje poslední upozornění dlužníka na existenci jeho závazku,

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.

na něž v případě pasivity v plnění povinnosti navazuje samotné soudní řízení. Ve vztahu ke zkoumání náležitostí předžalobní výzvy jsou soudy povinny zvážit, zda si je žalovaný vědom výše dluhu i titulu vzniku svého závazku, posoudit, zda na straně žalovaného mohly vzniknout pochybnosti o tom, který závazek má podle výzvy stěžovatele splnit, a zohlednit skutečný účel § 142a o. s. ř., jímž je zamezení neúměrnému a neúčelnému navyšování nákladů soudního řízení. Z judikatury Nejvyššího soudu dále plyne, že nelze izolovaně posuzovat (jen) to, zda žalobce způsobem určeným v § 142a o. s. ř. vyzval žalovaného k plnění, nýbrž je nezbytné přihlédnout i k dalším okolnostem konkrétní věci, zejména pak k povaze (a výši) uplatněné pohledávky (za účelem uvážení, zda vskutku při naplnění obecné míry obezřetnosti lze uvažovat o „opomenutí“ dlužníka), k postojům dlužníka k (následně) uplatněné pohledávce, jakož i k reakci dlužníka na zahájení soudního řízení a doručení žaloby (srov. usnesení ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 29 Cdo 4388/2013).

9. Právě okolnosti tohoto případu jsou tím důvodem, proč je třeba na straně žalobce považovat jeho povinnost vyzvat dlužníka za splněnou, i když z čistě formálního hlediska by ji za takovou nebylo možné považovat. Není totiž na místě lpět na doslovném výkladu zákonného ustanovení, ale je třeba šetřit jeho smysl. Předně je třeba zdůraznit, že před zahájením tohoto řízení bylo mezi účastníky v opačném postavení vedeno řízení u Okresního soudu Plzeň - jih, sp. zn. 8 C 220/2020, kde se žalovaný v postavení žalobce domáhal plnění z úvěrové smlouvy. Tato žaloba byla zamítnuta z důvodu absolutní neplatnosti smlouvy (právní moc 13. 10. 2020), přičemž v souvislosti s tímto řízením zástupce nynějšího žalobce vyzval zástupkyni žalované k vydání bezdůvodného obohacení (8. 10. 2020), tedy dříve, než byl zamítavý rozsudek žalované doručen. Výzva k vydání byla řádně doručena zástupkyni žalované (§ 28 odst. 6 o. s. ř.). Tím došlo k řádnému zesplatnění bezdůvodného obohacení. Odvolací soud proto argumentaci žalované, že ji zástupkyně žalované v době obdržení výzvy ve věci vydání bezdůvodného obohacení nezastupovala, a zastupuje ji až nyní, považuje za účelovou.
10. Následně zástupce žalobce opakovaně vyzýval zástupkyni žalované k uhrazení bezdůvodného obohacení podle výzvy k jeho vydání. Přestože posílal tyto urgencye zástupkyni žalované, a nikoli přímo žalované, lze považovat takové zaslání výzvy k plnění za relevantní. Nejenže tento postup navazoval na zmíněné řízení u Okresního soudu Plzeň – jih, kde za žalovanou jednala právě ta advokátní kancelář, na níž se zástupce žalobce emaily obracel, ale tato zástupkyně žalované ani k výslovnému dotazu zástupce žalobce v emailu ze dne 1. 11. 2020 neuvedla, že žalovanou nezastupuje. Naopak z odpovědi na urgenci žalobce k plnění označila žalovanou za svého klienta v této věci s tím, že mu výzvu předala a ať žalobce vyčká stanoviska žalované. Z uvedených skutečností je zjevné, že si žalovaná musela být vědoma dluhu a jeho výše, i titulu vzniku svého závazku. Na straně žalované nemohly vzniknout pochybnosti o tom, který závazek má podle výzvy splnit. Pokud pak žalovaná tvrdí, že kdyby jí byla doručena předžalobní výzva, tak by plnila i dříve, než po vydání elektronického platebního rozkazu, i tuto argumentaci považuje odvolací soud s ohledem na zjištěné skutečnosti za nepřesvědčivou. Žalované nic nebránilo, aby žalobci plnila a neučinila tak ani přes pět emailových urgencí žalobce. Za popsané situace není namístě sankcionovat žalobce za formální nedostatky předžalobní výzvy. Ani skutečnost, že součástí urgencí nebylo upozornění na hrozbu soudního řízení, nelze přeceňovat, neboť intenzita, s jakou se zástupce žalobce (advokát) domáhal plnění za svého klienta, včetně stanovení posledního termínu ke sdělení stanoviska žalované (email z 3. 11. 2020), nepochybně nemohla ponechat žalovanou na pochybách o dalším postupu žalobce ve věci.
11. Na základě shora uvedeného odvolací soud napadený výrok elektronického platebního

rozkazu potvrdil podle § 219 o. s. ř. Ve zbývajícím rozsahu zůstal elektronický platební rozkaz opravným prostředkem nedotčen, a proto samostatně nabyl právní moci podle § 206 odst. 3 o. s. ř.

12. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Náklady řízení jsou tvořeny odměnou za zastupování žalobce podle § 1 odst. 2, § 6, § 7, § 8, § 11 odst. 2 a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., přičemž odvolací soud vyšel při stanovení tarifní hodnoty z výše napadeného výroku III. Za jeden úkon právní služby krácený na jednu polovinu podle § 11 odst. 2 písm. c) advokátního tarifu (vyjádření k odvolání proti rozhodnutí nikoliv ve věci samé) náleží žalobci částka 750 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč, celkem částka 1 050 Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 21. ledna 2021

Mgr. Richard Toman v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Rejentová.